

Nr 151

Av herrar Westberg och Börjesson i Falköping, om begränsning av eller förbud mot tobaksreklam.

(Lika lydande med motion nr 112 i Första kammaren)

Tobaksrökningens skadeverkningar framstår klarare för varje år. Tobaksbruket medför enligt den medicinska sakkunskapen bl.a. ökad åderförkalkning, ökad risk för kärlsjukdomar och cancer, sänkt medellivslängd, nedsatt resistens mot infektioner och utgör således en belastning för sjukvård och samhällsekonomi. Skadeverkningarna drabbar främst dem som brukar tobaken, men även för många av dem som ofrivilligt måste vistas i rökiga lokaler utgör tobaksröken en betydande olägenhet. Det är därför ett ur många synpunkter angeläget samhällsintresse att hålla tobaksbruket tillbaka.

Mot den bakgrunden är det minst sagt förvånande att det i vårt land skall få bedrivas en intensiv, insmickrande och säkerligen konsumtionsfrämjande reklam för tobaksrökningen.

Det är inte underligt om barn och ungdom står förvirrade och frågande inför de motsägelser som vi vuxna omger oss med på detta område. I skolan och i alla möjliga sammanhang får ungdomarna veta att tobaken är farlig, giftig, cancerframkallande m.m. Samtidigt får de genom de vuxnas exempel och genom tobaksreklamen impulser att själva använda tobak. Man slår i tidningarna upp stora bilder av unga människor i flotta bilar, vackra eleganta flickor och snygga unga män — lättjefullt solbadande på fjärran stränder, vandrande i svensk natur eller diskret avnjutande en läcker måltid på flott restaurang — och alltid är cigaretten si eller så den avgörande punkten, den verkliga toppen på deras sysselsättning eller brist på sysselsättning.

Även om forskning och upplysning är de viktigaste framkomstvägarna när det gäller att hålla tobaksbruket tillbaka får vi dock inte förbise de negativa verkningar som tobaksreklamen har.

Allt flera ansvarskännande personer har på senaste tiden givit uttryck för den åsikten att tobaksreklamen bör begränsas eller rentav förbjudas. De regler för en begränsning av cigarettreklamen som man enades om 1964 är inte tillfyllest. Trots enigheten om att en grundläggande regel skulle vara att undvika att reklamen stimulerar barn och uppväxande ungdom att röka, har tobaksreklamen på senare tid kommit att på ett alltmer utmanande sätt rikta sig just mot ungdomen.

Men trots dessa negativa erfarenheter måste strävandena att nå frivilliga överenskommelser om en ytterligare begränsning av tobaksreklamen fortsätta med all kraft.

Därjämte bör möjligheterna att genom lagstiftning minska eller förbjuda tobaksreklam allvarligt prövas.

Med hänvisning till vad sålunda anförts får vi hemställa,

att riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t måtte hemställa om utredning och förslag till lagstiftning som begränsar eller förbjuder tobaksreklam.

Stockholm den 19 januari 1967

Olle Westberg (fp)

Bengt Börjesson (cp)

i Falköping
